

מ"ת 50088/08/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד מראענה, מוסא מראענה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

04 ספטמבר 2016

מ"ת 50088-08-16 מדינת ישראל נ' מראענה(עציר) ואח'

בפני סגן נשיא ר' שפירא

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

המשיבים

1. מוחמד מראענה,

2. מוסא מראענה,

החלטה בעניינו של המשיב 2 בלבד

כנגד המשיב 2 ומשיב נוסף הוגש כתב אישום, ת"פ 50071-08-16, במסגרתו המשיב 2 מואשם בעבירת החזקת נשק לפי סעיפים 144(א) רישא + סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). ביחד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים. בקשה זו היא הבקשה שבפני. החלטה זו מתייחסת למשיב 2 בלבד.

יצוין עוד כי עניינו של המשיב 1, אשר ככל הנראה חלקו בביצוע העבירות, לכאורה, הינו משמעותי יותר, נקבע להמשך דיון ליום 18.9.16 וכי משיב 1 נשלח לתסקיר מעצר לבקשת סנגורו ולאחר שסנגורו הודה בקיום ראיות לכאורה, תוך שמירה על זכותו לטעון לעניין חוזק הראיות.

בכל הנוגע למשיב 2 קבע כב' השופט פיש בהחלטתו מיום 24.8.16, אשר ניתנה במסגרת תורנות פגרה, כי מחומר הראיות עולה תמונה שאכן תפקידו של המשיב 2 היה פחות באופן משמעותי מתפקידם של האחרים וייתכן אף שנוצל במידה כזו או אחרת על ידם. כב' השופט פיש היה סבור כי יש מקום להורות על שחרורו ללא צורך בתסקיר אך לא ניתן להסכים עם הסניגורית שניתן לשחררו ללא פיקוח אנושי כלל. אמנם מדובר באדם ערירי על פי הטענה אך לא יכול להיות שנסיונותיו האישיות יביאו להקלה בלתי סבירה בשחרורו. לכן נדחה הדיון בעניינו על מנת שימצא פיקוח אנושי מתאים. המשך הדיון נקבע בפני ליום 31.8.16 במסגרת תורנות פגרת הקיץ.

על פי עובדות כתב האישום, המשיב 1 הוא בן דוד של אביו של קטין והמשיב 2 הוא דודו של הקטין, ואביו של משיב 1 הוא בן דודו של משיב 2. הקטין ומשיב 2 מתגוררים באותו מבנה בפורידיס בקומות נפרדות. המשיב 1 מתגורר במרחק של 400 מטר לערך מהם. בסמוך לסוף חודש יולי 2016, החזיק המשיב 1 בלא רשות על פי דין חפץ דמוי תת מקלע מאולתר, מחסנית ו-237 כדורים המתאימים לכלי, בתוך תיק. בהמשך למתואר לעיל בסמוך לסוף חודש יולי 2016 פנה המשיב 1 לקטין וביקש לפגוש בו, על מנת שיחביא עבורו את התיק למשך מספר ימים. השניים נפגשו בקרבת מקום מגוריהם של המשיבים. משיב 1 הגיע למקום כשהוא מחזיק ומוביל את הנשק, המחסנית והתחמושת בתוך התיק. המשיב

1 מסר את התיק לקטין ואמר לו להוביל את התיק על מנת להחביא עבורו. בעקבות שכנועו של המשיב 1 הוביל הקטין את התיק למרות שחשד שנמצא בו נשק והביאו אל ביתו של המשיב 2, שם פתח את התיק והבחין בנשק ובתחמושת. הקטין הכניס את התיק לארון הבגדים הנמצא בחדר השינה של המשיב 2. מיד לאחר מכן סיפר הקטין למשיב 2 כי בתיק אותו הכניס לארון יש נשק השייך למשיב 1 ואף הראה לו את התיק. המשיב 2 המשיך להחזיק בביתו את התיק עד ליום 9.8.16 בשעות הבוקר, בלא רשות על פי דין, אז נתפס התיק עם הנשק, המחסנית והתחמושת בחיפוש משטרת. כמו כן, ביום 10.8.16, כאשר המשיב 1 והקטין היו נתונים במעצר בתחנת המשטרה, פנה המשיב 1 לקטין והדיח אותו בחקירה בכך שהניע אותו או ניסה להניעו לא למסור הודעה או למסור הודעת שקר.

לטענת המבקשת יש ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים, בין היתר, הפללתו המלאה של הקטין את שני המשיבים בהודעתו במשטרה; שתי טביעות אצבע של המשיב 1 שנמצאו על גבי הנשק שנתפס אצל המשיב 2 בתוך התיק; דו"חות פעולה של השוטרים שמצאו את הנשק, המחסנית והתחמושת בתיק שהוסתר בארון הבגדים בחדרו של המשיב 2; תיעוד שיחה בין המשיב 1 לקטין בה נשמע המשיב 1 מדיח בחקירה את הקטין, אשר גם מוסר בהודעתו על כך שהמשיב 1 הדיח אותו בחקירה; חוו"ד מעבדת נשק על כך שהנשק שנתפס תקין ובכוחו להמית אדם; גרסת המשיב 1 המכחיש את כל המיוחס לו ואינו מספק הסבר לטביעות האצבעות שלו שנמצאו על הנשק; גרסת המשיב 2 אשר בתחילה הכחיש כי ידע על נוכחות התיק בארון בו נתפס, בהמשך הכחיש כי ידע שיש בתיק נשק אך אישר כי ראה את הקטין מגיע עם התיק לבית ומסליק אותו בארון וכי הקטין אף אמר לו כי התיק שייך למשיב 1 ושאל לגעת או לבדוק את התיק, ובהמשך חזר בו מגרסה זו וטען שוב כי כלל לא ראה את התיק.

המבקשת טוענת כי עבירות הנשק מקימות עילת מעצר על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים") ומהוות עבירות חמורות המעידות על מסוכנות רבה של מבצעה. נטען כי לשני המשיבים אין הרשעות קודמות, אך מעשיהם מעידים על מסוכנותם הרבה, שכן עולה ממעשי משיב 1 כי בכוחו להשיג נשק ותחמושת ואין הוא בוחל באמצעים להסתרת הנשק, בין היתר באמצעות קרוב משפחה קטין. נטען כי גם מעשיו של המשיב 2, אשר אפשר לקטין קרוב משפחתו להסליק בארון הבגדים שלו את הנשק, מעידים על מסוכנותו. נטען כי קיים גם חשש לשיבוש הליכי משפט משום שהקטין, שהוא עד תביעה מרכזי, הוא קרוב משפחתם של שני המשיבים, מתגורר באותו מבנה בו מתגורר המשיב 2 ואף הביע בפירוש את פחדו מהמשיב 1 אשר ניסה להדיחו בחקירה.

ב"כ המשיב 2 טענה כי חלקו של המשיב 2 בעבירה, אם בכלל, הינו מאוד שולי ואף הינו בסמכות בימ"ש שלום. נטען כי הנשק הוחבא בארונם של המשיב 2 ללא ידיעתו. כן נטען כי נסיבות חייו של המשיב 2 הינן קשות, כי הוא התגרש מאשתו ואין לו היכן לגור. הוא עבר לגור אצל אמו שהינה קשישה. נטען כי המשיב מתגורר ביחידה ששייכת לאביו של הקטין ואינה שייכת למשיב 2. מדובר במשיב ללא עבר פלילי, חולה, שאינו עובד ולא מזמן חזר מבית החולים. נטען כי מתעללים בו במעצר. נטען כי לא נשקפת ממנו מסוכנות ואין חשש לשיבוש. נטען כי כפי שהקטין שוחרר ללא תנאי בערבות צד ג', כך גם המשיב 2 יכול להשתחרר בערבות צד ג'. נטען כי המשיב 2 לא רצה להיות בסיטואציה הזו ואילצו אותו ונניח שידע שהתיק הוחבא בארון ולא סיפר מאחר שפחד, הוא ייתן את הדין בתיק העיקרי, אך אין זה מוצדק לעצור אותו עד תום ההליכים. נטען כי אחיו אינם יכולים לפקח עליו במעצר בית ואמו הקשישה נמצאת בבית כל הזמן אך אינה יכולה להגיע לביהמ"ש. הסניגורית הציעה חתימה על ערבות צד ג' ושהמשיב 2 יחתום כל יום בתחנת המשטרה. אחיו מוכן לחתום על ערבות צד ג'.

המשיב 2 טען כי יש לו בעיות בריאות וכי הוא לוקח כדורים פסיכיאטריים. טוען שגר אצל אמו ואינו עובד. טוען שהוא מתעלף ויש לו סחרחורות.

ראיות לכאורה ועילת מעצר:

לאחר עיון בחומר החקירה ובטענות הצדדים, אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית המבססת לכאורה סיכוי של ממש להוכחת עובדות כתב האישום, באופן שיקבע כי המשיב 2 אכן ביצע את העבירה המיוחסת לו. העבירה המיוחסת למשיב 2 מקימה עילת מעצר בשל מסוכנות בהתאם לחוק המעצרים.

בתיק החקירה נמצאות הודעות הקטין המצביעות על כך שהמשיב 2 ידע כי הקטין הסליק את התיק עם הנשק בארון בחדרו של המשיב 2. כן נמצאות בתיק החקירה הודעותיו של המשיב 2. בתחילה המשיב 2 הכחיש כי ידע שהתיק נמצא בארנו. בחלק מהחקירה טען שידע שהתיק נמצא שם אבל נאמר לו שיש בתיק בגדים וכי הוא לא חשד שיש שם נשק.

כאמור, סבורני כי יש במכלול הראיות המצויות בתיק החקירה, כמפורט לעיל, כדי לענות על דרישת הראיות לכאורה לעניין סעיף 21 לחוק המעצרים ולהביא למסקנה לפיה, לכאורה, המשיב 2 ביצע את העבירה המיוחסת לו. כמו כן, כאמור, העבירה המיוחסת למשיב 2 מקימה חזקת מסוכנות בהתאם לחוק המעצרים ומכאן שקמה גם עילת מעצר בעניינו של המשיב 2.

כלל הוא כי כאשר מדובר בעבירות הקשורות בהחזקת נשק וסחר בנשק, כאשר הנשק עלול לשמש לביצוע עבירות פליליות או לפגיעה בביטחון המדינה או בביטחון הציבור, נשקפת מן המבצעים סכנה המצדיקה מעצר עד תום ההליכים ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה. ראו: בשפ 8702/15 **מדינת ישראל נ' אמחמד אבו קטיש** (24.12.15); בש"פ 5874/10 **דרוש מנצור נ' מדינת ישראל** (1.9.2010); בש"פ 8694/09 **מדינת ישראל נ' מחמוד אלגיוסי** (30.10.2009); בש"פ 817/09 **דראר ג'אבר נ' מדינת ישראל** (1.3.2009); בש"פ 8027/09 **תאמר מירם נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (15.10.09).

עם זאת אדגיש כבר כעת כי הגם שבמובנו הטכני של הביטוי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב 2 ידע על קיומו של הנשק בתיק שהוחזק בארון החדר בו התגורר, הרי שנסיבותיו האישיות, לרבות נסיבות ותנאי מגוריו בכתובת הנ"ל, צריכים לבוא בחשבון במסגרת מכלול השיקולים, כפי שיפורט בהמשך.

בחינת חלופת מעצר:

גם כשקיימות עילות מעצר נגד המשיב, על בית המשפט לבדוק אם יש בחלופות המעצר כדי לענות על דרישות המעצר בפועל, אם לאו, כקבוע בסעיף 21 לחוק המעצרים. ראו דברים שנאמרו בבש"פ 1911/11 **רועי רוה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011):

"אלא שמעצר אינו מקדמה על חשבון העונש, וחזקה עלינו מצוות המחוקק כי בית המשפט לא יורה על

מעצרו של נאשם, אלא אם נוכח, בין היתר, כי "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה" כאמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (להלן: חוק המעצרים). בחינה זו נעשית למרות קיומן של עילות מעצר כמו מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט (וראו, לדוגמה, בש"פ 5927/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י ([פורסם בנבו], 16.8.2010); בש"פ 6247/10 רבינוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 10 ([פורסם בנבו], 1.9.2010); בש"פ 6539/07 בן מיור יהושע נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.8.2007)). השיקולים העיקריים בבוא בית המשפט לבחון אפשרות לחלופה כוללים, בין היתר, עבר פלילי ומהותו, מספר האישומים ונסיבותיהם ותסקיר שירות המבחן (בש"פ 11053/05 אנואר אל אסד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.12.2005); בש"פ 5887/10 מדינת ישראל נ' עומר אחמדי ([פורסם בנבו], 16.8.2010)). משמצא בית המשפט כי יש טעם בבחינת חלופת מעצר, יבחן בית המשפט את החלופה הפרטנית המוצעת ואם עומדת היא במטרתה לאור הנסיבות (בש"פ 9109/09 אבו זייד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.11.2009) והאסמכתאות שם). בכגון דא, ראוי לייחס משקל נכבד להתרשמותה של הערכאה הדיונית, שבחנה באופן מקיף ויסודי את פרטי חלופת המעצר והתרשמה ישירות מהמפקחים ומהערבים (בש"פ 3839/04 מדינת ישראל נ' בחירי ([פורסם בנבו], 25.4.2004)). ולבסוף, יש לזכור כי חלופת המעצר נדרשת להפחית ולהקהות במידה רבה את עילת המעצר (מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט) אך אין מדובר בחלופה "הרמטית" כמעצר מאחורי סורג וברית, "סיכון קיים לעולם, אך השאלה היא מה מידת ההסתברות להתממשות הסיכון". (בש"פ 5376/01 מדינת ישראל נ' זהראן (לא פורסם, 6.7.2001); בש"פ 2006/10 מדינת ישראל נ' פלוני ([פורסם בנבו], 15.3.2010)). [שם, פסקה 6 להחלטה].

ועוד, נקבע בפסיקה ששאלת מסוכנותו של המשיב תיבחן לאור נסיבותיו האישיות ונסיבות המקרה. ראו: בש"פ 5235/16 שירי סובול נ' מדינת ישראל (14.7.2016); בש"פ 6700/04 מדינת ישראל נ' תבאת גרה (19.7.04); בש"פ 4812/05 זחאלקה נ' מדינת ישראל (20.6.05); בש"פ 5222/97 פטשניק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"א(4) 720.

לעניין עבירות בנשק נקבע כי יש לאזן בין הגנה על שלום הציבור לבין ההגנה על זכויות הפרט, ולאפשר חלופת מעצר מקום שיהיה בה כדי להשיג את מטרת המעצר. ראו: בש"פ 6154/10 מדינת ישראל נ' חסן אבו ליל (6.9.10); בש"פ 1997/12 גמל נ' מדינת ישראל (14.3.2012); בש"פ 1084/12 בדרה נ' מדינת ישראל (9.2.2012); בש"פ 3099/12 מדינת ישראל נ' אבו כליב (19.4.2012); בש"פ 726/16 לירן אלחייק נ' מדינת ישראל (23.2.2016); בש"פ 5419/16 מדינת ישראל נ' פלוני (07/07/16).

כאן המקום לפרט את נסיבות חייו ומגוריו של המשיב. עולה ממכלול הנתונים שהוצגו בפני כי המשיב 2 נפרד מאשתו על רקע של בעיות בריאות בתחומים שונים, לרבות תחומי בריאות הנפש. לאחר שנותר ללא בית חזר לכפר מגוריו ומשפחתו אפשרה לו להתגורר בחדר בבית המשפחה. למעשה ניתן להגדירו כאורח אצל משפחתו ותלוי בחסדיהם של בני המשפחה, ובהם אביו של הקטין המעורב בפרשה. יש בסיס לטענות כי העובדה שהנשק הושם בארון שבחדרו לא הייתה מקרית אלא בפועל ניצלו בני המשפחה את נסיבותיו של המשיב, לרבות תלותו במשפחתו והעובדה כי הוא מסתגר ואינו בא במגע או דברים עם איש. ויודגש, ועל כך אין חולק, כי לא ימצאה כל ראייה לפיה בא המשיב במגע כל שהוא עם התיק הוא הנשק שבתוכו. הראיה היחידה הקושרת אותו לנשק היא עדות הקטין (שהוא בעל עניין בהפחתת מידת מעורבותו שלו בפרשה) שהעיד כי סיפר למשיב על תחולת התיק וכן עצם החזקה, הניתנת לסתירה, הנובעת מהעובדה שהנשק נמצא בחדש בו הוא מתגורר. כאמור, מעמדו בחדר הוא כשל אורח אצל משפחתו.

אינני רואה בנסיבות העניין, ובעיקר על רקע גרסתו של המשיב 2, סיכון של ממש כי הוא יהיה זה שינסה לשבש מהלכי משפט או להשפיע על עדים. אם בכלל קים סיכון הרי שהסיכון הוא כי יהיה מי שינסה לנצל את מצבו של המשיב 2 ולגרום לו לקחת על עצמו את האחריות לנשק. נתון זה, והחשש שהמשיב **יהיה מושפע** מאחרים, יכול וראוי שיישקל בעניינם של אחרים המעורבים בפרשה. ואולם לא נראה כי ניתן ליחס למשיב 2 מסוכנות של ממש או חשש כי ישבש הליכי משפט.

למשיב 2 אין עבר פלילי. כאמור הוא סובל מבעיות בריאות שונות. הגם שלא הוגש תסקיר בעניינו (ואיני רוצה לדחות את מתן ההחלטה בחודש לצורך תסקיר) לא נראה כי זה האדם שיסכן את שלום הציבור, גם אם קיימות ראיות לכאורה הקושרות אותו לביצוע עבירה. נראה גם כי העובדה שהוא בודד וללא משפחה תומכת של ממש, לא צריכה לבוא בעוכריו ולגרום להותרתו במעצר.

ער אני לקושי שבהסדרת מפקחים מבין אחיו שאינם מוכנים להיות מפקחים עקב סדרי עבודתם ומגוריהם במרחק מכפר פורידים. ואולם, כאמור, עילת מעצר היא מסוכנות וחשש להשפעה על עדים. בעניינו של המשיב עילות אלו קיימות ואולם במדרג נמוך. היותו גלמוד וסובל מבעיות בתחומים שונים אינה עילת מעצר לכשעצמה.

סבורני כי בעניינו של המשיב 2, לאור נסיבות המקרה, מדובר במקרה חריג המצדיק שחרורו לחלופת מעצר, זאת גם מאחר שמדובר במשיב ללא עבר פלילי וגם לאור חלקו הלכאורי בביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ולמרות שהמשיב ישהה במעצר בית ללא מפקחים, מאחר שאין באפשרותו להציע מפקחים.

כאן המקום לציין כי מקרה זה יכול היה להתאים לשימוש בפיקוח אלקטרוני כאמצעי עזר לבקרה בחלופת מעצר. אלא שהמחוקק הגביל את השימוש בפיקוח אלקטרוני למצב בו נקבע כי יש לעצור אדם עד לתום ההליכים. כאמור סבור אני כי אין עילה להורות על מעצר עד לתום ההליכים ומכאן שלמרבה הצער לא ניתן להשתמש באמצעו הפיקוח אשר ככלל היה הטבעי לחלופת מעצר מסוג זה.

יודגש, לסיום החלטה זו, כי ער אני לכל הלכות דיני המעצרים ולחריג שבהחלטה זו על רקע המיוחס למשיב. ער אני גם לקושי של פיקוח על המשיב במצבו המשפחתי. ואולם הכלל הוא כי חלופת מעצר איננה נועדת אלא ליצור רמה סבירה של ביטחון, להבדיל מוודאות, להשגת מטרות המעצר בדרך אחרת. ראו: בש"פ 7206/10 **מדינת ישראל נ' רומן אגרונוב** (24.10.10), פסקה 20 להחלטת כב' השופט מלצר; בש"פ 6239/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13.9.2011); בש"פ 3648/14 **מדינת ישראל נ' עביד** (22.05.2014), שם נאמר: "**לא אחת נפסק כי לא ניתן להפיג לחלוטין כל חשש כאשר נאשם משוחרר לחלופת מעצר. השאלה המרכזית היא האם יש בחלופת המעצר העומדת על הפרק כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת החשש מפני הימלטותו מהליכי שפיטה ברמה "סבירה" או "מתקבלת על הדעת" (בש"פ 5674/13 מדינת ישראל נ' כהן [פורסם בנבו] (22.8.2013)). במקרה דנן, בהתחשב בכל הנתונים, נראה כי הסיכון, ככל שהוא קיים, הופג במידה סבירה באמצעות תנאי השחרור". הכלל המנחה הוא כי "שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתב האישום ולאחריהם; ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (ראו: בש"פ**

2737/10 שטרית נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.4.10); בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.07). במקרה הנוכחי, רמת מסוכנות נמוכה ביחד עם מכלול הנתונים שפורטו, מובילים אל המסקנה אליה הגעתי. סבור אני כי במקרה זה גם ניתן להגיע למסקנה אליה הגעתי ללא צורך לעכב את ההחלטה לשם קבלת תסקיר. ראו לענין זה : בש"פ 478/12 פריח אל אעסם נ' מדינת ישראל, (23.1.2012) פסקה 18 ; בבש"פ 25/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015).

אשר על כן אני מאשר את חלופת המעצר המוצעת בחדרו של המשיב 2, בבית משפחתו בפורידיס. המשיב ישוחרר ממעצר וישהה בביתו בחלופת מעצר בית מלא.

המשטרה תהיה רשאית לערוך ביקורות בביתו של המשיב 2 בפורידיס כדי לוודא שהמשיב 2 מצוי בדירה בכל עת בהתאם להנחיות בית המשפט.

נאסר על המשיב 2 לצאת את הבית למעט לצורך התייצבות בבית המשפט לכל דיון בעניינו ולצורך פגישות עם באת כוחו במועדים שימסרו מראש לפרקליטות. כמו כן אני מתיר את יציאתו מהכתובת בה הוא שוהה כל יום בין השעות 09:00 - 11:00 ובין השעות 17:00 - 18:00 וזאת לצורך התאווורות. המשיב יתייצב בתחנת המשטרה בזיכרון יעקב כל יום בין השעות 09:00 - 11:00 ויחתום לאישור נוכחותו.

המשיב יתחייב להתייצב לכל דיון בעניינו. עוד יתחייב המשיב להימנע, עד כמה שניתן ובמגבלות המשפחתיות שתוארו, מיצירת כל קשר עם עדי תביעה שאינם שוטרים.

ינתן צו לעיכוב יציאת המשיב מהארץ. הצו יומצא למשטרת הגבולות בדואר והמצאתו לא תעכב את הליכי השחרור.

להבטחת קיום חיוביו יפקיד המשיב בקופת בית המשפט סכום של ₪ 5,000 במזומן ויחתום על התחייבות עצמית בגובה ₪ 5,000. כמו כן ימציא המשיב שני ערבים שיערבו להתחייבותיו בערבות אישית בסכום של ₪ 10,000 לכל אחד מהם.

בכפוף להפקדת הבטוחות והערבויות הכספיות ניתן יהיה להורות על שחרור המשיב ממעצר.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ו, 04 ספטמבר 2016, במעמד המשיב, ב"כ המשיב וב"כ המבקשת.

ר' שפירא, ס. נשיא